

Aan:
Tweede Kamer der Staten-Generaal
T.a.v. de vaste Commissie voor Justitie en Veiligheid
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Baarn, 4 juni 2026

Onderwerp: Inbreng VBV commissiedebat nationale veiligheid, weerbaarheid, brandweer en crisisbeheersing.

Geachte leden van de vaste commissie voor Justitie en Veiligheid, Geachte Kamerleden,

Op 10 juni 2026 spreekt u met de minister van Justitie en Veiligheid over nationale veiligheid, weerbaarheid, brandweer en crisisbeheersing. Namens de Vakvereniging Brandweer Vrijwilligers (VBV) vragen wij graag uw aandacht voor een aantal ontwikkelingen die direct raken aan de kwaliteit, beschikbaarheid en toekomstbestendigheid van de brandweezorg en rampenbestrijding in Nederland.

In het coalitieakkoord¹ wordt gesteld dat de veiligheid van Nederland vraagt om tempo en daadkracht. Die ambitie legt een duidelijke verantwoordelijkheid bij kabinet en parlement. Tegelijkertijd concludeert de Inspectie Justitie en Veiligheid in haar recente rapport² *'Grenzen bereikt'* dat de Nederlandse brandweer onvoldoende is voorbereid op grote, langdurige en gelijktijdige incidenten. Deze conclusie onderstreept dat de huidige inrichting en financiering van de brandweezorg en rampenbestrijding onvoldoende aansluiten bij het actuele risicobeeld en de toenemende taakbelasting van de brandweer.

De brandweer is met circa 960 brandweerposten en ruim 22.300 brandweermensen³ – grotendeels (82%) vrijwilligers – in vele honderden dorpen en kernen nog altijd de meest zichtbare en direct beschikbare veiligheidsvoorziening van de overheid. Juist daarom is het zorgwekkend dat de operationele basis van de brandweezorg en rampenbestrijding steeds verder onder druk komt te staan.

De VBV ziet met grote zorg dat ontwikkelingen binnen de brandweezorg zich steeds verder in de verkeerde richting bewegen. Niet vanzelf, maar als gevolg van jarenlange bezuinigingen⁴, de inrichting van het stelsel, autonome regionale sturing, en als laatste maar daarom niet minder belangrijk; het uitblijven van eenduidige normen en standaarden voor de brandweezorg (unité de doctrine). Het is op dit moment niet duidelijk wat hier de consequenties van zijn, maar de krimp van de budgetten en de capaciteit van de brandweer in ons land gaat onverminderd door. Hierdoor komt de basisvoorziening van brandweezorg, en in het verlengde daarvan; ook de rampenbestrijding, steeds verder onder druk te staan.

En dat terwijl de brandweer de hoeksteen is van de Nederlandse weerbaarheid: zij combineert direct levensreddend optreden met preventie, advies en ketensamenwerking. De brandweer speelt daarmee een kritische rol in zowel acute situaties als het bouwen aan weerbare gemeenschappen. De effectiviteit hangt sterk samen met investering in capaciteit, goede samenwerking met partners en het betrekken van burgers bij hun eigen veiligheid. In een wereld met toenemende klimaat- en technologische risico's blijft voortdurende aanpassing en versterking van de brandweerfunctie essentieel voor nationale en lokale veerkracht en daarmee de veiligheid in onze samenleving. De cruciale vraag is alleen of de 25 veiligheidsregio's grootschalige crises en rampen wel effectief kunnen bestrijden en beheersen als die zich voordoen? Wij denken van niet en maken ons ernstige zorgen over de ontwikkelingen in onze sector.

Vakvereniging Brandweer Vrijwilligers (VBV)

Bezoek : Tolweg 5
3741 LM Baarn
Post : Postbus 147
3740 AC Baarn

Home : www.brandweervrijwilligers.nl
E-mail : info@brandweervrijwilligers.nl

Fiscaal : 81.86.45.167
KvK-nummer : 08168567
Bank: NL16 RABO 0309 1304 25

Acute operationele kwetsbaarheden

Daarom onderschrijft de VBV het belang van het Landelijk Crisisplan Natuurbranden, maar tegelijkertijd constateren we dat de discussie opnieuw vooral wordt gevoerd vanuit plannen, structuren en bestuurlijke processen, terwijl de onderliggende operationele problemen al jarenlang bekend zijn en nog steeds onvoldoende worden opgelost.

Onze verbazing is groot dat de recente en zeer zorgwekkende conclusie van de Inspectie Justitie en Veiligheid nauwelijks zichtbaar terugkomt in de agenda en stukken van dit commissiedebat. De Inspectie concludeerde immers dat de Nederlandse brandweer momenteel onvoldoende is voorbereid op grote, gelijktijdige of langdurige incidenten, zoals natuurbranden, overstromingen of andere crises die meerdere veiligheidsregio's tegelijkertijd raken. Deze conclusie raakt rechtstreeks aan de nationale veiligheid en maatschappelijke weerbaarheid van Nederland en zou wat de VBV betreft centraal moeten staan in het debat. Het gaat immers niet om een theoretisch risico, maar om een acute operationele kwetsbaarheid binnen de Nederlandse crisisorganisatie, gedetailleerd omschreven door de Inspectie Justitie en Veiligheid.

Hoe ernstig deze situatie inmiddels is, bleek recent tijdens meerdere grote natuurbranden⁵, waarbij al na een dag actief een beroep moest worden gedaan op buitenlandse bijstand⁶ omdat de beschikbare nationale capaciteit ontoereikend dreigde te worden. Dat Nederland bij grootschalige natuurbrandbestrijding in een zó vroeg stadium afhankelijk wordt van internationale ondersteuning, laat zien hoe kwetsbaar de operationele slagkracht van de Nederlandse brandweer inmiddels is geworden.

De waarschuwingen hiervoor zijn echter niet nieuw. De Inspectie heeft al in 2011 thematisch onderzoek⁷ naar natuurbranden verricht en nadrukkelijke aanbevelingen gedaan om de samenwerking, informatie-uitwisseling en operationele aansturing bij grootschalige incidenten te verbeteren. Ook in de beleidsreactie⁸ van de minister werd destijds al gewezen op tekortschietende samenwerking, onvoldoende landelijke afstemming, gebrekkige informatie-uitwisseling en het ontbreken van een gezamenlijke doctrine voor natuurbrandbestrijding.

Bijzonder zorgelijk is dat veel van deze aanbevelingen anno 2026 nog steeds onvoldoende zijn gerealiseerd. Veiligheidsregio's werken nog altijd met verschillende informatiesystemen, afwijkende operationele werkwijzen en beperkte interoperabiliteit tussen systemen. Daardoor kan cruciale informatie tijdens grootschalige incidenten niet altijd adequaat, uniform en realtime worden gedeeld. Dat belemmert niet alleen een effectieve bestrijding van natuurbranden, maar brengt ook brandweermensen en andere hulpverleners onnodig in gevaar. Een dergelijk scenario hebben we in 2014 kunnen waarnemen bij de bestrijding van de zeer grote natuurbrand op de Hoge Veluwe⁹.

Ook de Algemene Rekenkamer concludeerde in 2021¹⁰ al dat de aanpak van natuurbranden effectiever moet worden ingericht en dat samenwerking, regie, informatievoorziening en risicobeheersing tekortschieten. Ondanks deze waarschuwingen constateren wij dat veel fundamentele knelpunten nog steeds voortbestaan.

De VBV constateert bovendien dat uit de verzamelbrief van de minister¹¹ van 18 mei 2026 blijkt dat de landelijke brandweezorg zich feitelijk nog in een inventariserende fase bevindt, terwijl de Inspectie JenV inmiddels heeft vastgesteld dat de brandweer onvoldoende voorbereid is op grote, langdurige en gelijktijdige incidenten. De minister geeft in zijn brief aan dat momenteel nog wordt gewerkt aan een bovenregionale risicoanalyse, een nulmeting van de landelijke slagkracht, een voorstel voor een coördinatiemechanisme en uiteindelijk een bestuurlijk besluit over risicoacceptatie en eventuele aanvullende investeringen.

Daarmee wordt feitelijk erkend dat anno 2026 nog steeds onvoldoende inzicht bestaat in de vraag of Nederland daadwerkelijk beschikt over voldoende operationele brandweercapaciteit om meerdere grootschalige incidenten gelijktijdig te bestrijden.

De VBV vindt dat bijzonder zorgwekkend, juist omdat de Inspectie JenV inmiddels heeft geconcludeerd dat de grenzen van het huidige stelsel zijn bereikt. Bovendien blijkt dat eerdere aanbevelingen van de Inspectie nauwelijks worden opgevolgd. Daartoe behoort ook het uitblijven (en handhaven) van landelijke kwaliteitsnormen en standaarden voor de brandweezorg, zoals het kabinet vijf jaar geleden al

aankondigde¹². Tegen die achtergrond is het moeilijk uitlegbaar dat cruciale onderdelen van de landelijke versterking van de brandweezorg zich nog steeds in een voorbereidende of verkennende fase bevinden.

De minister stelt daarnaast expliciet dat “nooit alle risico’s kunnen worden afgedekt” en dat bestuurlijk zal moeten worden besloten welke risico’s worden geaccepteerd. De VBV begrijpt dat volledige veiligheid onmogelijk is, maar maakt zich grote zorgen wanneer risicoacceptatie dreigt samen te vallen met een structureel tekort aan mensen, materieel en operationele slagkracht. Volgens de VBV mag “risicoacceptatie” nooit een bestuurlijke rechtvaardiging worden voor verdere afbouw van lokale brandweezorg of het accepteren van verminderde beschikbaarheid van hulpverlening.

De VBV ziet bovendien dat de operationele basis van de brandweezorg en rampenbestrijding de afgelopen jaren aanzienlijk is verzwakt. Terwijl de risico’s juist toenemen, blijkt dat het aantal beschikbare brandweermensen, tankautosputen en specialistische voertuigen fors is afgenomen. Zo is het aantal basisbrandweereenheden (tankautosputen) gedaald van ruim 1500 in 2011 naar zo’n 1100 in 2024. Het aantal hulpverleningsvoertuigen daalde met meer dan de helft van 280 naar 111. De gevolgen van deze inkrimping hebben zich ook vertaald in een afname van de personele capaciteit. Bij de brandweer waren begin 2011 26,9 duizend brandweermensen werkzaam. Dat aantal is met 4500 (!) personen gedaald tot 22,4 duizend in 2023¹³. De gevolgen hiervan manifesteren zich in toenemende - en acute capaciteitsproblemen. Dat maakt ons extra kwetsbaar voor de gevolgen van zware ongevallen, branden, rampen of crises.

Gegeven de actuele bezuinigingen en de aankondiging van het Veiligheidsberaad¹⁴ is het eind van de neerwaartse spiraal m.b.t. de capaciteit voor het bestrijden en controleren van incidenten, rampen en crises nog niet in zicht. Mede daardoor staan veel brandweerposten onder druk en leiden personele tekorten tot paraatheidsproblemen¹⁵, waardoor brandweerposten regelmatig buiten dienst staan en de opkomsttijden in de betreffende gebieden aanzienlijk oplopen.

Juist in de provincie Zeeland worden deze ontwikkelingen inmiddels pijnlijk zichtbaar. De VBV heeft al vaker publiekelijk aandacht gevraagd voor de wijze waarop de brandweezorg in Zeeland wordt georganiseerd. Ook voor het feit dat aanbevelingen van de Inspectie JenV in Zeeland onvoldoende gehoor¹⁶ lijken te vinden. Daarbij speelt niet alleen de kwetsbaarheid van de brandweezorg in een uitgestrekt en geografisch complex gebied, maar ook de voortdurende druk op de operationele beschikbaarheid en opkomsttijden. De voorgenomen sluiting van de brandweerpost in Cadzand¹⁷ vormt daarvan een zorgwekkend voorbeeld.

De inrichting van de brandweezorg in Zeeland is ook al langere tijd onderwerp van zorg¹⁸. Vooral omdat de normtijden in minder dan de helft van de gevallen worden behaald en verbeteringen uitblijven. Verdere vershraling van lokale brandweezorg leidt daar niet alleen tot nog langere opkomsttijden, maar tast ook de feitelijke weerbaarheid van de regio verder aan. Juist in een grens- en kustgebied met een verhoogd risico op natuurbranden, extreem weer en toeristische piekbelasting zou versterking van lokale slagkracht voorop moeten staan in plaats van verdere uitholling van de basisbrandweezorg.

De VBV maakt zich daarom zorgen dat de discussie rond natuurbrandbeheersing te veel wordt benaderd vanuit beleidsvorming en crisisstructuren, terwijl de daadwerkelijke operationele slagkracht onvoldoende wordt versterkt. Een robuuste brandweezorg en rampenbrandbestrijding begint immers niet bij bestuurlijke programma’s, maar bij voldoende beschikbare brandweerposten, goed geoefende brandweermensen, adequate materiële capaciteit en landelijke interoperabiliteit van systemen en informatievoorziening.

Nationale weerbaarheid en civiele bescherming

Daarom onderschrijft de VBV de noodzaak om te investeren in nationale weerbaarheid en civiele bescherming. Daarbij mag echter niet worden vergeten dat de basis van die weerbaarheid bestaat uit voldoende beschikbare brandweerposten, gemotiveerde vrijwilligers, adequate opkomsttijden en voldoende operationele slagkracht in de regio’s. Want als gevolg van het opheffen van de Bescherming Bevolking (BB) en de militaire ondersteuning door het Korps Mobiele Colonnies (KMC) is de brandweer - in tegenstelling tot onze buurlanden – nog de enige parate hulpverleningsorganisatie in Nederland die de burgers in ons land beschermt tegen de risico’s van brand, ongevallen, rampen en crises.

De huidige geopolitieke situatie, hybride dreigingen, risico's rondom vitale infrastructuur en toenemende maatschappelijke ontwrichting vragen om een robuuste, schaalbare en langdurig inzetbare brandweerorganisatie. Deze taken kunnen niet door Defensie worden overgenomen en vereisen gerichte investeringen in rampenbestrijding en civiele bescherming. De minister kondigt in zijn brief investeringen aan in maatschappelijke weerbaarheid, noodsteunpunten en burgerhulp. De VBV onderschrijft het belang van maatschappelijke weerbaarheid en samenredzaamheid, maar benadrukt dat burgerinitiatieven nooit een vervangmiddel mogen worden voor professionele en voldoende toegeruste hulpdiensten.

Wij zien een risico dat maatschappelijke weerbaarheid steeds nadrukkelijker wordt gepresenteerd als antwoord op structurele tekorten binnen de professionele crisisorganisatie. Volgens de VBV moet maatschappelijke weerbaarheid aanvullend zijn op een robuuste brandweerorganisatie — niet ter compensatie van een verzwakte operationele basis. De VBV onderschrijft daarom weliswaar het belang van burgerhulp, noodsteunpunten en lokale crisisstructuren, maar wijst erop dat deze initiatieven alleen effectief kunnen functioneren wanneer ook de professionele brandweezorg voldoende schaalbaar, langdurig inzetbaar en operationeel sterk blijft.

De VBV maakt zich daarnaast zorgen dat de discussie over weerbaarheid zich steeds vaker richt op landelijke strategieën, bestuurlijke trajecten en beleidsdocumenten, terwijl de dagelijkse operationele werkelijkheid laat zien dat de brandweerorganisatie steeds verder onder druk komt te staan. Weerbaarheid begint niet met beleidsstukken, maar met zichtbare en tijdig beschikbare hulpverlening in dorpen, wijken en kleine kernen. Burgers moeten erop kunnen vertrouwen dat hulp daadwerkelijk beschikbaar is wanneer zich een incident of crisis voordoet. Daarvoor zijn volgens de VBV vooral nodig:

- meer operationele slagkracht en voldoende beschikbare mensen;
- voldoende voertuigen en specialistisch materieel;
- lokale noodcommunicatiemiddelen en informatievoorziening;
- noodstroomvoorzieningen, brandstof, voedsel en water;
- en voldoende lokale besluitvorming en handelingsruimte.

Juist in een tijd waarin de overheid burgers oproept zich voor te bereiden op langdurige crises en maatschappelijke ontwrichting, mag van de overheid worden verwacht dat ook de operationele basis van de rampenbestrijding daadwerkelijk op orde is. Volgens de VBV kan van echte weerbaarheid geen sprake zijn zolang de brandweerorganisatie structureel onder druk staat en bij grootschalige incidenten al binnen korte tijd afhankelijk wordt van internationale ondersteuning.

Wijziging Wet veiligheidsregio's en contourennota

Met betrekking tot de wijziging van de Wet veiligheidsregio's begrijpt de VBV de wens om samenwerking en crisisstructuren verder te versterken. Tegelijkertijd zien wij het risico dat verdere centralisatie en bestuurlijke schaalvergroting leiden tot meer afstand tussen bestuur en werkvloer. De evaluaties en discussies rondom de Wet veiligheidsregio's mogen wat ons betreft niet uitsluitend worden benaderd vanuit bestuurlijke efficiëntie, maar moeten nadrukkelijk worden getoetst aan de vraag of de feitelijke brandweezorg en rampenbestrijding voor inwoners daadwerkelijk verbetert. Op dit moment zien wij daar onvoldoende bewijs voor. Integendeel: op veel plaatsen lopen de opkomsttijden verder op, neemt de druk op vrijwilligers toe en verdwijnen lokale voorzieningen en specialismen, zoals duikteams, ondersteuningseenheden voor hulpverlening en eenheden voor de bestrijding van ongevallen met gevaarlijke stoffen.

De contourennota¹⁹ over de versterking van de brandweezorg bevat op onderdelen herkenbare uitgangspunten. Tegelijkertijd constateren wij dat veel voorstellen nog sterk procesmatig en bestuurlijk van aard zijn. Concrete garanties voor verbetering van de operationele beschikbaarheid ontbreken grotendeels. De minister schrijft in zijn brief dat gewerkt wordt aan een landelijk dekkingsplan brandweezorg en dat uiteindelijk normering moet plaatsvinden. De VBV ondersteunt het streven naar meer landelijke samenhang, maar constateert tegelijkertijd dat veiligheidsregio's op dit moment nog steeds 'autonoom' opereren als afzonderlijke bestuurlijke en operationele "eilandjes". Bovendien zien we dat de door de Inspectie

gevraagde²⁰ landelijke norm voor capaciteit-slagkracht nog steeds niet is ontwikkeld en verwerkt in de handreiking landelijk uniforme systematiek voor dekkingsplannen.

Juist daarom is het zorgwekkend dat veiligheidsregio's anno 2026 nog steeds werken met verschillende informatiesystemen, uiteenlopende werkwijzen en beperkte interoperabiliteit. Bij grootschalige natuurbranden en langdurige crises belemmert dit een effectieve landelijke samenwerking en veilige inzet van personeel. De minister geeft aan dat pas medio 2027 meer duidelijkheid ontstaat over een mogelijk bindend nationaal wettelijk kader voor bovenregionale brandweezorg. De VBV acht dit, gezien de ernst van de constatering van de Inspectie JenV, buitengewoon laat.

Volgens de VBV vraagt de huidige situatie juist om versnelling, duidelijke landelijke normen, meer operationele uniformiteit en concrete investeringen in interoperabiliteit, capaciteit en gezamenlijke slagkracht. De praktijk laat zien dat structurele problemen rond personele bezetting, beschikbaarheid overdag, behoud van vrijwilligers en de toenemende belasting van posten nog onvoldoende worden opgelost. Terwijl landelijke programma's, visies en bestuurlijke trajecten elkaar opvolgen, ervaren vrijwilligers dagelijks een toenemende druk op de operationele praktijk. Dat verschil tussen beleid en werkelijkheid wordt steeds groter en ondermijnt het vertrouwen op de werkvloer.

Daarbij constateren wij dat veiligheidsregio's nog te vaak als autonome 'eilandjes' opereren, terwijl de uitdagingen juist vragen om versterkte regionale, interregionale, nationale en internationale samenwerking, gezamenlijke capaciteitsopbouw en onderlinge uitwisselbaarheid.

BDuR en financiële weerbaarheid

De VBV constateert daarnaast met zorg dat de minister bevestigt dat de korting van €27,7 miljoen op de Brede Doeluitkering Rampenbestrijding (BDuR) gehandhaafd blijft. Hoewel extra middelen beschikbaar worden gesteld voor maatschappelijke weerbaarheid, blijft volgens de VBV overeind dat de structurele financiële druk op de veiligheidsregio's onvoldoende wordt weggenomen. Het enkel toevoegen van middelen voor weerbaarheidsprogramma's compenseert niet de voortdurende druk op de dagelijkse operationele brandweezorg.

De VBV blijft daarom van mening dat het terugdraaien van de BDuR-korting op zichzelf al onvoldoende zou zijn geweest om de bestaande kwetsbaarheden weg te nemen. Dat deze korting nu zelfs volledig gehandhaafd blijft, staat op gespannen voet met de ambitie uit het coalitieakkoord om tempo en daadkracht te tonen op het gebied van nationale veiligheid en weerbaarheid. Het staat ook nog eens in bijzonder schril contrast met de 10 miljard Euro die onze Oosterburen tot 2029 gaat investeren²¹ in de versterking van de civiele bescherming in Duitsland.

Oproep aan uw commissie

De VBV verzoekt uw commissie daarom nadrukkelijk om de minister onder meer te bevragen op de volgende punten:

- Waarom worden belangrijke aanbevelingen van de Inspectie nog steeds genegeerd of niet volledig uitgevoerd?
- Waarom bestaan er anno 2026 nog altijd grote verschillen in informatiesystemen en operationele ondersteuning tussen veiligheidsregio's?
- Waarom investeert Duitsland in de uitbreiding van het sirene-netwerk en kiest de regering voor de ontmanteling van het Waarschuings- en Alarmeringssysteem (WAS) in Nederland?
- Welke concrete operationele verbeteringen zijn inmiddels gerealiseerd sinds de contourennota over de versterking van de brandweezorg?
- Welke concrete maatregelen worden genomen om de landelijke operationele slagkracht daadwerkelijk te vergroten?
- Hoe wordt voorkomen dat Nederland bij langdurige en gelijktijdige incidentbestrijding opnieuw al binnen korte tijd afhankelijk wordt van buitenlandse bijstand?

- Hoe verhoudt de voorgenomen sluiting van brandweerposten, zoals in Cadzand, zich tot de ambitie om de nationale weerbaarheid te versterken?
- Hoe voorkomt de minister dat "risicoacceptatie" feitelijk leidt tot acceptatie van verminderde brandweezorg?
- Hoe wordt voorkomen dat verdere centralisatie leidt tot verdere verslechtering van opkomsttijden en lokale slagkracht?
- Welke structurele investeringen worden gedaan in personele capaciteit, vrijwilligers, materieel en specialistische brandweezorg?
- Op welke wijze worden brandweervrijwilligers en de operationele werkvloer structureel betrokken bij de verdere wijziging van de Wet veiligheidsregio's?

Volgens de VBV vraagt de huidige maatschappelijke en geopolitieke situatie niet om verdere bestuurlijke vrijblijvendheid, maar om het nemen van stelselverantwoordelijkheid door de minister voor concrete versterking van de operationele basis van de brandweezorg en rampenbestrijding. Het enkel terugdraaien van de korting op de BDuR is daarvoor onvoldoende. Zonder substantiële investeringen blijft Nederland kwetsbaar voor langdurige en grootschalige crises.

De Nederlandse brandweer leunt in zeer belangrijke mate op de inzet van vrijwilligers. Zonder hen bestaat er geen landelijke brandweezorg zoals inwoners die nu kennen en verwachten. Dat vraagt om realistische keuzes, structurele investeringen en beleid dat niet alleen bestuurlijk overtuigend klinkt, maar vooral ook operationeel werkt en rust op een breed draagvlak.

Met vriendelijke groet,

Namens de Vakvereniging Brandweer Vrijwilligers

Marcel Dokter
voorzitter

- ¹ Aan de slag. Bouwen aan een beter Nederland - Coalitieakkoord 2026-2030, p. 2
- ² Rapport Grenzen bereikt, Inspectie Justitie en Veiligheid, d.d. 25 november 2025
- ³ Kerncijfers Brandweer, NIPV, 2024
- ⁴ Impact bezuinigingen op veiligheidsregio's, brief Veiligheidsberaad, d.d. 6 februari 2025
- ⁵ Opnieuw brand op meerdere militaire oefenterreinen, ook in andere natuurgebieden, NOS journaal, 30 april 2026
- ⁶ Nederland overbelast door natuurbranden, vraagt voor het eerst EU om hulp, BNR, 1 mei 2026
- ⁷ Thematisch onderzoek natuurbranden, Inspectie Openbare Orde en Veiligheid, maart 2011
- ⁸ Brief regering: Beleidsreactie rapportages van de Inspectie Openbare Orde en Veiligheid, 20 mei 2011
- ⁹ Evaluatie natuurbrand verdient kritische evaluatie, VBV, 10 oktober 2014
- ¹⁰ Aanpak natuurbranden kan effectiever, Algemene Rekenkamer, 19 mei 2021
- ¹¹ Brief regering: Ontwikkelingen in de brandweezorg, crisisbeheersing en het meldkamerdomein, 18 mei 2026
- ¹² Brief regering: Kabinetsstandpunt evaluatie Wet veiligheidsregio's, 3 februari 2021
- ¹³ Dashboard Kerncijfers Personeel, NIPV, 2021-2024
- ¹⁴ Impact bezuinigingen op veiligheidsregio's, brief Veiligheidsberaad, d.d. 6 februari 2025
- ¹⁵ Hoe paraat blijft de brandweer?, VBV, 15 maart 2026
- ¹⁶ Aanbevelingen Inspectie JenV vinden geen gehoor in Zeeland, VBV, 5 oktober 2023
- ¹⁷ Brandweerpost Cadzand sluit deuren; "bezetting te kwetsbaar", Omroep ZVL, 13 mei 2026
- ¹⁸ Brief regering: Opkomsttijden Zeeland, 5 september 2012
- ¹⁹ Contourennota Versterking Crisisbeheersing en Brandweezorg, 6 december 2022
- ²⁰ Brief Inspectie JenV aan de Raad van Commandanten en Directeuren Veiligheidsregio (RCDV), 23 februari 2022
- ²¹ Pakt für den Bevölkerungsschutz, Bundesregierung, 20 mei 2026